

Opinió – Diari de Girona

AQUEST VELL PAÍS

30.07.2013 | 00:00 OLGA MOROTE

Ara no hi ha ordre, ni tampoc justícia, en el fons sinònims, i cal mirar d'ordenar-ho tot a escala humana". És una de les moltes frases que podem trobar en una de les activitats organitzades al voltant de l'Any Espriu per commemorar els cent anys del naixement de Salvador Espriu el 10 de juliol de 1913 a Santa Coloma de Farners, on el seu pare exercia de notari. L'any 1935 es va llicenciar en Dret i el 1936 en Història Antiga però "la guerra civil va estroncar la seva brillant trajectòria com a estudiant: el van mobilitzar amb destinació a la Columna Macià-Companys, a la secció d'Arxius de l'Auditoria de Guerra on hi va restar fins l'any 1939".

Aquests dies rellegeixo Espriu i recordo sobretot el creuer universitari per la Mediterrània en què va participar. Era l'any 1933. El ministre d'Instrucció Pública i Belles Arts de la República, Fernando Giner de los Ríos, el va promoure i la Facultat de Filosofia i Lletres de la Universitat de Madrid el va organitzar. Gairebé 200 professors i alumnes de les universitats d'arreu de l'estat embarcaven el 15 de juny al Ciudad de Cádiz. Van ser 48 dies de travessia visitant Tunísia, Malta, Egipte, Palestina, Turquia, Grècia, Itàlia i Mallorca. Espriu va tenir com a companys del viatge d'estudis, entre d'altres, Bartomeu Rosselló-Pòrcel, Jaume Vicens Vives i Isabel García Lorca. Una generació que es preparava per rellevar merescudament l'anterior però que va ser, desgraciadament, una generació sense sortida. La guerra fratricida va trencar tots els somnis. "Què és la veritat?/Vidre llançat, esmicolat,/als quatre vents de la ciutat,/trossos de fang molt trepitjat".

Però tornant al creuer, ens podem imaginar ara que un ministre promogués un viatge d'estudis d'aquesta magnitud? La crisi no hi té res a veure: no podem pensar-ho, ni tan sols imaginar-ho. Tan cansats com estem d'aquesta "covarda, vella, tan salvatge terra". Tan cansats com estem d'aquest vell país. Un país on tenors com el que vaig tenir el privilegi d'escoltar la nit del passat 18 de juliol a Cassà de la Selva, treballen com a fusters per poder guanyar-se la vida. Amb tot el respecte per aquesta feina, sobren els comentaris. La pell de brau segueix en caiguda lliure. "Ara no hi ha ordre, ni tampoc justícia, en el fons sinònims, i cal mirar d'ordenar-ho tot a escala humana".

Cal reinventar-nos cada dia. Per molt que ens costi. Ningú ho farà per nosaltres. Nedar entre les onades, amarar-nos de llum i de sol, de blau i de salabror. "Però somies/ dolçors d'engany? Accepta't/lliure en l'abisme". Gaudir d'estones com les del passat diumenge al Teatre Municipal de Sant Feliu de Guíxols amb Sergi López a Non Solum, una comèdia sobre el sentit de la vida. Divertit. Provocador. Genial. Desesperadament, un home sol es multiplica per respondre una pregunta: què està passant aquí? El seu destí és dubtar relativament de tot en absolut. Què passa? No em creuen? Ja ho va dir el poeta de Sinera: "Sóc partidari de la ironia, del diàleg i dels matisos, a condició que no obstaculitzin la passió per les veritats fonamentals".

Font del document: <http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/07/30/aquest-vell-pais/628523.html>